

χωρήσῃ περαιτέρω ἢ μᾶλλον τῇ ἐντόνῳ διαταγῇ μου ἐπροχώρει μὲν ὀλίγον, ἀλλ' ἴστατο πά-
ραυτα προφασιζόμενος κόπῳσιν καὶ πρᾶγματι, ἐὼν περιετρέχουмен τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἠθέλομεν
ἀφ' οὐκ ἄνωγας κουρασθῇ διότι ἦσαν ἀρκετὰ μεμακρυσμένα· ὅπως δὲ ἐξαγάγω τὸν παρ' ἐμοῦ ὑπνω-
τισθέντα τῆς ιδέας τοῦ κόπου, προσεκάλεσα μίαν ἄμαξαν εἰς ἣν εἰσῆλθον καὶ ἐνῶ πρότερον ἢ
φυσιογνωμία του ἐδήλου δυσἀρέσκειν καὶ ὕψος ἀνθρώπου πραγματικῶς ἀποκαμόντος, ὅτε
εἰσῆλθον εἰς τὴν ἄμαξαν τὸ πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη εὐθὺς καὶ στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέ-
φυγε τῶν χειλέων του. Ἡ ἀνωμαλία περὶ τὴν αἴσθησιν παρὰ τοῖς ὑπνωτιζομένοις εἶναι ἀρκετή,
οὕτως ὥστε ὁ ὑπνωτιζόμενος ἔχει ἀναισθησίαν εἰς τοὺς πόνους· κεντώμενος διὰ βελόνης, χαρατ-
τόμενος διὰ μαχαίρας, δὲν ἐκδηλοῖ οὐδὲν παράπονον, ἄρα δὲν αἰσθάνεται τὸν πόνον. Ἐπὶ τῆς
ιδιότητος ταύτης στηριζόμενος ὁ χειρουργὸς Βράιτ ἐσκέφθη, ὡς εἴπομεν, νὰ ἐφαρμώσῃ τὸν ὑπνω-
τισμὸν ὅπως προκαλέσῃ γενικὰς ἢ μερικὰς ἀναισθησίας τοῦ σώματος εἰς τὰς ἐγγχειρήσεις· ἡ
ιδέα ὅμως αὕτη ἐγκατελείφθη μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ χλωροφορμίου καὶ τοῦ αἰθέρος προκα-
λούντων γενικὴν ἢ μερικὴν ἀναισθησίαν, βεβαιωτέραν καὶ λογικωτέραν τῆς τοῦ ὑπνωτισμοῦ.
Ἐννοεῖται ὅτι καὶ διὰ τῶν φαρμάκων τούτων προκαλεῖται ὕπνος ὅμοιος ὡς ἐγγίστα μέ τὸν
τοῦ ὑπνωτισμοῦ, δηλ. τοῦ τῆς ὑποθασίας, διότι οἱ χλωροφορμούμενοι αἰσθάνονται μὲν ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον τὰ περὶ αὐτοὺς τελούμενα, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνονται τοὺς πόνους τῆς ἐγγχειρήσεως, μεθυ-
σκόμενοι δὲ ἐπὶ πολὺ διὰ τοῦ χλωροφορμίου, ἄδουσιν ἢ ψάλλουσιν, ὡς οἱ κοχλῖαι τοῦ μύθου
ἐτραγῶδουν, κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ παιδὸς τοῦ γεωργοῦ, ἐμπιπραμένων τῶν οἰκιῶν αὐτῶν.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Ο ΚΥΡΙΟΣ «ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟΝ»

Ἀγαπητή μου,

Σὲ βεβαίῳ πῶς ἔπρεπε νὰ εἶμαι λεύθερη. Ἐγὼ γι' αὐτὰ γεννήθηκα· ἀπὸ τὰ νύχια μου
πουλὶ πετούμενο δὲν ἔφρουγε, ὅχι ἄνθρωπος μὲ γυαλὶ, ὕψηλὸ καπέλο καὶ γένια. Εἴσαι ἀδέ-
ξια· αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια καὶ ἔστὸ θεὸς μου θὰ μετενόησε ὁ Πλάστης φοβερὰ, ποῦ σ' ἔδωκε αὐτὰ
τὰ ὠραία μάτια καὶ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ τὸ βασιλικὸ ἀνάστημα. Καὶ βέβαια θὰ μετε-
νόησε, ἀφοῦ τὰ τόσα σου χαρίσματα, δὲν ξεύρεις νὰ τὰ μεταχειρισθῇς. Βλέπεις πῶς ἔχεις νὰ
κάμῃς μὲ χαρακτῆρα ποιητικόν, ἐμπρός, ὁ Λαμαρτίνος καὶ ὁ Παράσχος εἰς κίνησιν. Εἰμπορεῖς
ἂν θέλῃς νὰ ἀπαγγείλῃς καὶ ἔστι ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Παππαρηγοπούλου καὶ ἂν
ἦσαι ἐπιτηδεύα θὰ συγκινηθῇς καὶ ἂν ἦσαι ἔξυπνη θὰ κλάυσης. Ἀπὸ τοὺς νεωτέρους — ἂν
καὶ οἱ εὐλογημένοι δὲν πολυμιλοῦν γιὰ νεκρούς, γιὰ σπασμένους σταυρούς καὶ γιὰ κυπαρίσσια —
μὴ ξεχάσῃς τὸν Δροσίνην, τὸν Παλαμᾶ, τὸν Πολέμη, ἐκεῖνο τὸ μαργιόλικον τὸ Μᾶνο, τὸν
Στρατήγη, μὰ οὔτε λέξιν γιὰ Σουρῆδες καὶ συντροφία, γιατί θὰ χαθῇ ἡ illusion. Εἰμπορεῖς
νὰ ὁμιλήσῃς καὶ διὰ τὴν φύσιν, διὰ τὰ δάση, διὰ τὰ ἀνδρόνια, διὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ διὰ
τὴν ἀνατολὴν ἐπίσης, ἂν καὶ δὲν τὴν εἶδες παρὰ μόνον ζωγραφισμένην. Τότε ἵκενος, ἂν ἀλη-
θινὰ εἶναι ποιητικὸς ἄνθρωπος, θὰ συγκινηθῇ καὶ θὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη του, νὰ σοῦ μιλῇ γιὰ
τὰς συμπαθείας καὶ τὰς ἀντιπαθείας ποῦ ἔχει ἔστη νεωτέρα καὶ ἀρχαία ποιήσει καὶ εἰς τὴν ξέ-

νην ἀκόμη. Πρόσεχε μὴ χασμῇθῃς, διότι τότε ὅλα τελείωσαν. Πρέπει νὰ δείξης ἐνδιαφέρον· τὰ χασμῆματα κρύφεται μετὰ τὸν γάμον, καὶ τότε βέβαια, ἂν ἔχῃ ἐξουσίαν, ἄς μιλήσῃ διὰ τὰς συμπαθείας τοῦ καὶ τὰς ἀντιπαθείας τοῦ. Ἄν κατορθώσῃς νὰ συγχοκκινίῃς, θὰ ᾖναι ἀριστούργημα· ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ εὐκολόν· καὶ ἐγὼ ἀκόμη δὲν τὸ εὐκολοκατορθώνω.

Νὰ ὁμιλῇς μὲ πολλὰ ἀποσιωπητικὰ καὶ νὰ ὑψώῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐνίοτε ἔμπορεῖς νὰ ἐκφράσῃς καὶ τὴν φρίκην σου διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κακίαν καὶ διὰ τὸ βάρβαρον εἰς τὸ ὅποῖον τείνει νὰ καταπέσῃ ἡ ἀνθρωπότης, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς πολυτελείας—αὐτὸ τὸ τελευταῖον πρέπει νὰ τὸ εἴπῃς μὲ ἰδιαίτερον ἔκφρασιν ἀπογοητεύσεως, διότι συνήθως οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ χαρακτῆρος εἶναι φιλάργυροι.

Ἄν ὅλα αὐτὰ παιχθῶν ἐπιτήδεια καὶ μὲ τέχνην, ἡ νίκη ἐξησφαλίσθῃ. Καὶ βέβαια ἡ τέχνη εἶναι συγκινητικώτερά τοῦ πραγματικοῦ. Βάσανα ἀνθρώπινα, τὰ ὅποια καθ' ἡμέραν συναντᾷς εἰς τὸν βίον σου ἀδιαφόρως, σοῦ ἀποσποῦν δάκρυα πικρά, ἂν τὰ ἴδῃς παιζόμενα μὲ τέχνην ἀπὸ ὠραίων ἡθοποιῶν.

Τὰς στάσεις σου πρέπει νὰ τὰς μελετᾷς ἀπὸ πρὶν. Μία στάσις ἄχαρις, καταστρέφει πολλὰς ἐλόκληρον ἐπιτυχῇ μονόλογον· μειδιῶσα ν' ἀνοίγῃς τόσῳ τὰ χεῖλή σου, ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ φαίνεται ἡ σειρά τῶν μαργαριτῶν σου.

Ἡ ἐνδυμασία εἶναι ὁ σκόπελος εἰς τὸν ὅποῖον πλεῖσται καλλοναὶ ἐνανέγγησαν, ναυαγοῦν καὶ θὰ ναυαγοῦν. Ἡ περίπλοκος καὶ σπουδαία αὐτὴ ἐργασία, ἀπαιτεῖ μελέτην πολλήν καὶ πρὸ πάντων νὰ συμβουλευέται κανεὶς ὅσῳ τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τὰ περιοδικὰ τοῦ συρμοῦ καὶ τὰ φιλικὰ χεῖλη. Πρὸ πάντων τὰ δεύτερα. Πολλὰς ἀπὸ ζηλοτυπίαν μὲ φιλή σὲ συμβουλευεῖ νὰ φορέσῃς ἓνα χρῶμα ποῦ δὲν σοῦ ἔρχεται καὶ καταστρέφει ὅλην τὴν χάριν σου. Ὁ καλλίτερος σύμβουλος εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶναι ὁ καθρέπτης. Ὅ,τι σοῦ εἰπέ ὁ εἰλικρινὴς αὐτὸς φίλος, νὰ τὸ ἀκούσῃς· ἀπὸ τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων νὰ παραδεχθῇς μόνον ὅσα ἐκεῖνος ἐπιδοκιμάσει.

Ξεύρεις πῶς κατέκτησα ἐγὼ τὸν Νικόλαον;

Μόλις πῆγαμε ἐς τὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ εἶπαν ὅτι διαμένει ἀπὸ τινος ἑναὶς νέος βαθυπλουτοῦς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ». Κατάρθωσα νὰ μάθω εἰς ποῖον σημεῖον τῆς τραπέζης τρώγει καὶ τοποθετηθῶ ἀπέναντί του, διότι ἐγὼ κερδίζω κατὰ πρόσωπον.

Κατ' ἀρχὰς οὔτε μὲ παρετήρησε, διότι ὡς φυσικὰ λαίμαργος ἔτρωγε βιαστικὰ διὰ νὰ τιμήσῃ ὅλα τὰ φαγητά, κατόπιν ἀφοῦ ἔφαγε καὶ τὸ ὀπωρικόν του, πῆρε ἓνα κιορντὸν καὶ σκόλιξε τὰ δόντια του, ρίπτων καὶ βλέμματα ἀπερίεργα ἐπὶ τῶν συνδαιτυμόνων του.

Ἐνὰ ἀνδρόγυνο, τὸ ὅποῖον θὰ ἐώρτασε πρὸ χρόνων τοὺς χρυσοὺς γάμους του, ἀντήλλαξε κομπλιμέντα. Μία ἄλλη πολὺ πλῆσιόν μου νεοῦπανδρος, εἶχεν ἐκεῖνο τὸ κακίωμα ὅπως τοῦ χαυδεμένου παιδίου τὸ ὅποῖον ἔχουν ὅλοι αἱ ὠραῖαι καὶ ἀγαπώμεναι γυναῖκες — καὶ τὸ ὅποῖον σοῦ συνιστῶ. — Πλησίον μου ἐκάθητο μία νέα, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα ἄλλοτε καὶ τὴν ὁποίαν ἐπίτηδες προσεκάλεσα πλησίον μου, δῆθεν ἀπὸ ἀγάπην, διὰ νὰ γείνη ἡ ἀντίθεσις τελεία. Τότῳ ἄσχημος ἦτο.

Ὁ Νικόλαος ἀφοῦ εἶδεν ὅλους καὶ ὅλας, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνεπαύθησαν ἐπάνω μου. Ἐγὼ — καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ ἔκτακτος ἐπιτυχία — κατεβίβασα τοὺς ὀφθαλμούς ὡς νὰ μ' ἐστενοχώρει τὸ βλέμμα του. . . . ἤρρυθλα.

Μέσα ἀπὸ τὰς βλεφαρίδας μου, τὸν εἶδα νὰ κύβη ἐπὶ τὸν πλαγινόν του — ἓνα πρόξενον εἰς Τεχεράνην ἡλικιωμένον — καὶ κρυφobλέπων ἐμὲ νὰ λέγῃ ἢ μᾶλλον νὰ ἐρωτᾷ.

« Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, ἐσκέφθην, ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ διὰ νὰ μὴ ἐξασθενήσῃ ἄς μὴ παραι-
τείνω τὴν παρουσίαν μου. »

Ἀπεσύρθη ἐνωρὶς καὶ ὄνειρεύθη χρυσωρυχεῖα εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἀπὸ μερικά ποῦ ἐλέγοντο γι' αὐτόν, ἤκουσα πῶς εἶναι ψυχρὸς σὰν μέγαρα καὶ εἶναι ἀδύ-
νατο γυναικα νὰ τὸν συγινήσῃ. Τὶς ἐβάρεθηκε.

— Ἄς μὴ λέγῃ μεγάλα λόγια, σκέφθηκα ἐγώ.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ κακίμην ἡ μαμὴ ἐπαίξε θυμιάσια τὸ μέρος της. Ἐγὼ ἐπαίξα τὸ
πρόσωπον ἀγρίας καὶ ἐκλειόμην ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐνίοτε ἔτρωγα καὶ μόνη.
Φαντάσου ὑπομονή! νὰ ξεύρῃς ὅτι κάτω εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν ἀνταλλάσσεται τόση καυ-
στικὴ φλυαρία καὶ σὺ νὰ κάθῃσαι κατάνομη ἔτὸ θερμὸν δωμάτιον καὶ νὰ χάνῃς καὶ τὴν ὄρεξι-
ἀπὸ τὴν μοναξιά.

Ἄν ἐγὼ ἔλειπα, δὲν ἄφινα νὰ μὲ νομίζῃ καὶ ἐπιληπτικὴν, ἡ ὁποία κρύπτει εἰς σκοτὴ
ἀνήλια τὸ φοβερὸν πάθος της. Κάτω, τὰ πάντα ὠμίλουν γιὰ μένα.

— Τί ἄνιστο τὸ τραπέζι χωρὶς τὴν Εὐλαλίαν μας, ἔλεγεν ὁ ἐξάδελφός μου, μὲ κίνδυνον
νὰ δυσχερестήσῃ τὰς ἄλλας δεσποινίδας.

Ἄν ὁ Νικόλαος ἐξεστόμιζε καμμίαν ἰδέαν ἐκκεντρικὴν, ἡ μαμὴ ἐμειδία καὶ ἔλεγε :

— Αἱ ἰδέαι τῆς Εὐλαλίας. Ἄν σᾶς ἤκουε θὰ ἐχειροκρότει.

Τὸ ἄρωμα τῆς Εὐλαλίας, τὸ κομμάτι τῆς μουσικῆς ποῦ ἀγαπᾷ ἡ Εὐλαλία. . . .

Ὅλα τοῦ ὠμίλουν περὶ τῆς Εὐλαλίας· μόνον ἡ Εὐλαλία ἐφαίνετο σπανιώτατα καὶ ἔρριπτε
ἐν ἀδιέφορον ἐπὶ τοῦ ξένου βλέμμα.

Ἦρχισε νὰ ἐπιθυμῇ τὴν γνωριμίαν μου καὶ παρεκάλεσε τὸν ἐξάδελφόν μου νὰ τὸν
συστήσῃ.

— Ἀ. . . αὐτὴ φίλε μου εἶναι ἀγρία.

Ἄμα τὸ ἤκουσα ἐγώ, ἄκουσε νὰ ἰδῇς τί διωργάνωσα, χωρὶς συμβουλὴν τῆς μαμᾶς, μό-
νον μὲ τὴν ἐπιδοκιμασίαν της.

Ξεύρεις ἐκεῖνον τὸν μύλον, τὸν ἐρειπωμένο ποῦ εἶναι ἔστη Χάλκη πρὸς τὸ μέρος τῆς
Ἀντιγόνης καὶ ἐκείνην τὴν ἀπότομον σειρὰν τῶν βράχων, οἱ ὁποῖοι ὀδηγοῦν ἔστην ἀκρογιαλιά.
Κατάρθωσα νὰ καθίσω εἰς τὸν μεσαῖον. Ἐνεδύθην μὲ ὅσην περισσοτέραν ἀφέλειαν ἡμπόρεσα
καὶ φόρεσα ἓνα ψάθινο καπέλο μεγάλο μὲ μυσσωτίδες. Ὅτ' ἡ χεῖρά μου κρατοῦσα ἓνα μυθιστό-
ρημα τῆς Σάνδης. Οὕτε ξεύρω ἂν ἐδιάθασα δέκα σειράς, διότι ἔτρεμα μήπως χάσω τὴν ὥρᾴα
πόζα ποῦ τόσῳ μὲ ἐπήγαγε· ὑπῆρχε καὶ ἄλλος φόβος· μήπως κάμω κίνησιν ἄστοχον καὶ πέσω
εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου θὰ εὕρισκα ἄμεσον θάνατον. Ὁ ἐξάδελφος, ἐκ προτέρως συνεννοήσεως,
θὰ ἔφερε τὸν Ἀδωνιν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἐπαρῆκα εἰς τὴν ἔμπνευσιν τῆς
στιγμῆς.

Ἄμα ἤκουα βήματα, ἔστρεφα μὲ πολλὴν χάριν τὴν κεφαλὴν μου καὶ προετοίμαζα τὸ
βλέμμα τῆς ἐκπλήξεως, τὸ ὅποτον ἔπρεπε νὰ ρίψω.

Ὅτ' ἐν ἀρχῇ, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον τόσῳ ἐμελέτησα, εἰς ποῖον νομίζεις ὅτι ἐρρίφθη ;
Εἰς μίαν γνώριμον κυρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἰατρὸς διέταξε πολὺν χρόνον περίπατον διὰ νὰ μὴ προ-
χωρήσῃ ἡ πολυσαρκία της. Ὁ σύζυγός της ὡς πολὺ ζηλότυπος, τὴν συνώδευε πάντοτε ἂν
καὶ ἀσθενὴς καὶ ἰσχνὸς ὡς σκελετός· πάντοτε διηρωτώμην — κηλὰ, αὐτὴ δὲν θὰ παχύνῃ πειὰ
μὲ τὸν περίπατο, . . . μὰ ἱκεῖνος ; ! ! !

Φαντάσου τὴν δικαίαν ταραχήν μου ὅταν μοῦ ἐπρότεινε τὸ χαριτωμένο ζεῦγος, νὰ μὲ

κάμη συντροφιά, ἐνθαρρυνθὲν καὶ κολακευθὲν ἀπὸ τὸ βλέμμα τὸ ὁποῖον ἔριψα πρὸς αὐτούς.

— Ἀγαπητὴ κυρία, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ κἄμω ἐχθρὸν τὸν ἱατροὺν σας, ταράττουσα τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν του. Ἀπὸ ὅλα τὰ μίση, πάντα φοβοῦμαι περισσότερο τὸ μίσος ἱατροῦ. Ἐχουν πρόχειρα τόσα μέσα ἐκδικήσεως: κινίνην, βεντούζες καὶ τόσα ἄλλα.

Ἀνέπνευσα, διότι τὸ ζεῦγος ἐχάθη μετὰ δυσκολίας, ὡς ἐκ τοῦ ὄγγου τῆς κυρίας, μέσα εἰς τὰς πεύκας τῆς ἀγίας Τριάδος.

Πάλιν ἤκουσα βήματα· δύο ἄνθρωποι ζωηροὶ καὶ βιαστικοὶ ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκαθήμεν. "Ω! τώρα ἐξάπαντος.

Ἐτοιμάζω τὸ βλέμμα τὸ παντοδύναμον καὶ... εἰς πᾶν νομίζεις ὅτι ἔπесе; "Ω φιλότατη! εἰς παπᾶ. Ναί, ἦσαν δύο φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς ἀγίας Τριάδος, ἡ ὁποία ἐκιτρίνιζεν ἐκεῖ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, καὶ ἤρχοντο ἐκεῖ μεταξὺ τῶν βράχων, ὅπισθεν τοῦ κρημνισμένου μύλου, ποῖος ξεύρει πᾶσα μυστικὴ ν' ἀνταλλάξουν, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε ν' ἀντηχῇσιν εἰς τὸ σεμνὸν ἐρημητήριόν των.

"Α τώρα ἀπεφάσισα πλέον καὶ ἀπὸ τὰ μαλλιά νὰ μὲ τραβίξουν, νὰ μὴ γυρίσω νὰ δῶ. Τί μασκαράλικο! Ὁ παπᾶς, ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ τοῦ ἔριψα, ὁ δυστυχισμένος, ἐνόμισεν ὅτι εἰμὶ κανεὶς ἐκ τῶν παρηγόρων ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔστρεψε πρὸς ἐμέ, ζητῶν τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν. Τί φοβερόν! νὰ ἤρχοντο καὶ νὰ ἀνεκάλυπτον τὰ περιπαθῆ τοῦ Λευίτου βλέμματα!! Δικαίως, θὰ ἐνόμιζον ὅτι ἐπεζήτουν τὴν μοναξίαν διὰ τὸν ἀπηγορευμένον αὐτὸν ἔρωτα. "Ολη ἡ τέχνη, ὅλα τα βασανιστήρια, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεβλήθη, μάταια. Δάκρυα μοῦ ἤρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐνῶ ὁ Λευίτης ὁμιλῶν περὶ ζωγραφικῆς, ἔλεγεν ὅτι τοὺς ἀγγέλους τοὺς προτιμᾷ μὲ γαλανὰ μάτια καὶ ὀλόχρυσα μαλλιά, μιὰ μυστηριώδης ἐνεργητικὴ καμπάνα ἀντήχησεν εἰς τὴν σιγὴν τοῦ δάσους καὶ οἱ Λευῖται ἐξηφάνισθησαν. Βήματα ταχέα ἠκούσθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δάσους καὶ μέσα ἀπὸ τὰ βελονωτὰ φυλλώματα, ἐφαίνετο ἡ πτυχὴ μαύρου ράσου καλύπτοντος ροδοπάρειον σφριγῶντα Λευίτην.

Ὁ ἥλιος ἐπροχωροῦσε ταχύς, ἀμείλικτος, ἐπορφυροῦτο ὁ ὀρίζων καὶ ὁ ἴδιος ἀπωλέσας τὴν ἐκτυφλωτικὴν λάμψιν του, ἐπέτρεπεν εἰς τὰς περιέργους Σεμέλας ν' ἀτενίσωσι πρὸς αὐτόν.

Ἀπὸ τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἠκούοντο ἀργυρόχοι γέλωτες καὶ διέκρινε κανεὶς τὴν χρυσὴν κεφαλὴν ἢ τὴν μελανόκομον τολμηρὰς κολυμβήτριας, νὰ πρόβῃ καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς νήσου Ἀντιγόνης, ἐνῶ οἱ γέλωτες ἀπὸ τοῦ παραπήγματος τῶν λουτρῶν ἐδιπλασιάζοντο. Ἦτο θρησκευτικὴ Ὁθωμανικὴ ἑορτὴ καὶ ἔβλεπε κανεὶς τοὺς μιναρέδες τοῦ Σταμπουλ, ὡς σώματα μετέωρα, καὶ τὸ Πέρα φωτιζόμενον σιγὰ σιγὰ, ὅσῳ ὁ ἥλιος προσήγγιζεν εἰς τὴν δύσιν του. Ἐπορφυρώθη ὁ λόφος τῆς Ἀντιγόνης, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύβη τὸ λευκὸν τῆς ἡμέρας ἄστρον, εἰσδύσαν, ὡς τολμηρὰ κολυμβήτρια, ἐντὸς τῆς χρυσοκυάνου Προποντίδος.

Αὐτὰ ὅλα ἂν καὶ δὲν μ' ἀρέσουν διόλου, μὲ διεσκέδασαν ἀρκετὰ καὶ μάλιστα, τόσῳ ἀπεροφήθην, προσπαθοῦσα νὰ διακρίνω τὴν τολμηρὰν κολυμβήτριαν, ἡ ὁποία ἐπέστρεψε τώρα καὶ ἐξεκουράζετο ἐξαπλωμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐνῶ ὀλίγοι βόστρυχοι ὑγροὶ διέφευγον ἐκ τοῦ ἀδιαδρόχου καλύμματος τῆς κεφαλῆς της, ὥστε ὅταν τὴν ἀνεγνώρισα καὶ ἠτοιμάσθην μὲ χαρὰν νὰ ψιθυρίσω « ἡ Οὐραν. . . » ἡσθάνθην μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ ἐξαδέλφου μου, ψιθυρίζουσιν:

— Ἀγαπητὴ Εὐλαλίς, σωστὴ ποιήτρια!

Ἐταράχθην, ἐκικίνησα καὶ ἐγύρισα αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ ἐκπληξιν ἀνυπόκριτον, τείνουσα τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸν ἐξάδελφόν μου, ὁ ὁποῖος μ' ἐδοθήθη νὰ ἐγερθῶ. Τότε εἶδον καὶ τὸν

ξένον, τὸν ὅποτον δι' εὐκολίαν ὠνόμασα « χρυσωρυχεῖον » καὶ ἔτεινα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρά μου, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη εὐγνωμόνως καὶ ἔθλιψεν ἑλαφρῶς.

— Μὰ τί ἔκαμνες ὀλομάναχη σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο μέρος;

— "Αχ, Ἀλκιδιάδη, γιατί νὰ μ' ἐξυπνήσης ἀπὸ τὸ ὥρατον ὄνειρον, εἰς τὸ ὅποτον μ' ἔρριψεν ἡ φύσις!

— Ἦτο τόσῳ ἀπογοητευτικὴ ἡ ἀφύπνισις; εἶπε τὸ « χρυσωρυχεῖον », μετὰ μελαγχολικῆς πικρίας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὴν γλῶσσαν τῶν σαλονιῶν, εἰμαι λιγάκι ἀγρία. Πταίω ἂν σᾶς εἶπα μίαν ἀλήθειαν; Τὴν φύσιν, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν ἑξοχόν, ἀδίκως, τὴν ἀγαπῶ; εἶναι φίλη ὥραία, εὐαίσθητος, ἐχέμυθος· ἔχει ὅλα τὰ προνόμια φίλης δι' αὐτὸ δὲν συνέδεσα φιλίαν μὲ ἀνθρώπινον πλᾶσμα καὶ συνομιλῶ μὲ τὴν γραίαν φίλην μου, τὴν κυρίαν φύσιν, ἡ ὁποία μοῦ λέγει τόσα πράγματα.

— Τί εὐτυχῆς ἡ φύσις!

— Διότι δὲν ἀποθνήσκει;

— Εἶναι πολὺ μικρὸν αὐτὸ τὸ προσόν· εἶναι εὐτυχῆς διότι ἀγαπᾶται.

— Τῆς ἀξίζει.

— Ἀπόψε δὲν θὰ ἦσθε εἰς τὸν χορόν;

— Ἀλήθεια, Εὐλαλία, ἀπόψε θὰ χάσῃ ὁ χορὸς τὴν ἀνεγνωρισμένην βασιλισσάν του;

— Δὲν ἀγαπῶ καθόλου αὐτὴν τὴν γλῶσσαν. "Αν ἐξακολούθῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, *adieu*, δὲν ἔρχομαι.

— Ὁ θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται. Ἦμην τόσῳ ὑπερήφανος ποῦ θὰ ἐστηρίζετο ἡ *reine du bal* εἰς τὸν βραχίονά μου. Ἀγαπητὴ Εὐλαλία, λυτήσου με.

Ἐρχομεν προχωρήσει πρὸς τὸν ἐλαιῶνα καὶ εἶδα τὴν μαμὰ μὲ μίαν φίλην τῆς νὰ τρέχουν πρὸς ἀνακάλυψίν μας ἀνήσυχτοι.

Ἐχαιρέτισα τοὺς δύο νέους ἐφοῦ εἶπα:

— Μὴ λυπῆσαι ἀπὸ τώρα, πιθανὸν νὰ ἔλθω, καὶ ἐστηρίχθην εἰς τὸν βραχίονα τῆς μαμᾶς, ἡ ὁποία μὲ ἡρώτα μὲ ἀνυπομονησίαν.

— Ὅταν φθάσουμε 'ς τὸ ξενοδοχεῖο ὅλα θὰ σᾶς τὰ 'πῶ χωρὶς νὰ ξεχάσω οὔτε ἓνα καί, μὰ τώρα ὑπάρχει κίνδυνος νὰ μᾶς ἀκούσουν.

Ὁ χορὸς ἐδίδετο εἰς τὸ σχολεῖον τῆς κοινότητος καὶ ὁ ἐξάδελφός μου μᾶς παρεκάλεσε νὰ ρίψωμε μὴ μὰττὰ ἐπὶ τῆς διακοσμῆσεως.

Δὲν ἔλειπαν τὰ περσικὰ χαλιά. Αἱ σημαῖαι, τὰ ἄνθη, ἰδίως τὸ ἄνθινον πλαίσιον, τὸ ὁποῖον ἔστεφε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπητοῦ μας Σουλτάνου, ἦτο καλλιτέχνημα.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ ἐργόχειρα, τὰ ὁποῖα ἐργάζονται μὲ τόσῃ καλαισθησίαν τὰ μικρὰ χερᾶκια τῶν κορασίων καὶ τὰ ὁποῖα ἐκτίθενται εἰς λαχέτον, τὸ προῖον τοῦ ὁποίου, ἐνούμενον μετὰ τοῦ προϊόντος τοῦ χοροῦ, εἶναι ἡ σπουδαιότερα τῆς σχολῆς πρόσδοδος.

Ἐφαγα εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν καὶ ὁ κύριος « χρυσωρυχεῖον » τόσῳ ἐφρόντιζε νὰ μὲ περιποιῇται, ὥστε ἐλθσμὸν νὰ τρώγῃ.

Ἐνῶ ἐπαίρναμε τὸν καφέ, μοῦ εἶπε:

— Ἀλήθεια, θὰ ἔλθετε 'ς τὸ χορὸ; τί εὐτυχία!! Μοῦ δίδετε τὸ πρῶτον βάλς; εἰμαι ἀπαιτητικός;

— Τὸ πρῶτο βάλς ; δηλ. τὸ δικό μου πρῶτο· διότι ἐγὼ θὰ ἔλθω ἀργὰ καὶ θὰ μείνω ὀλίγον. Δὲν εἶμαι πολὺ καλὰ. Τὸ βάλς τὸ ἔδωκα τοῦ ἐξαδέλφου μου.

— Ὡστε μοῦ μένει ἡ κατρίλια, νὰ ἐλπίσω ;

— Ναί.

Ξεύρεις τὶ δύναμι ἔχω ἔστὸν ἐαυτόν μου· Ἀμέσως πῆρα ἕνα ποτῆρι κονιάκ, ἄλειψα τὸ πρόσωπόν μου μὲ λανολίνην καὶ ἔπеса εἰς τὴν κλίνην μου, ὅπου ὁ ὕπνος, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ ἐδίδε χρώματα ὥραϊα, δὲν ἤργησε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ ὥς νὰ τὸν εἶχα παρὰγγελιά, ἢ ὥς νὰ τὸν διέταξεν ἡ μεγαλόφθαλμος Ἥρα.

Αἱ τρελλαὶ κόραι, ποῦ δὲν κατορθώνουν νὰ κοιμηθῶν, πρὶν νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ χορὸ !! Πόσαι χάνουν διότι δὲν κοιμῶνται καὶ δὲν τρώγουν, ἀπὸ τὴν συγκίνησίν των !!

Ἡ μαμὰ ὅμως ἠγρύπνει ἡ καϊμένη, διὰ νὰ μ' ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς ἑνδεκα.

Ἐξύπνησα καὶ ἔπλυνα τὸ πρόσωπόν μου μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἐφόρεσα ὀλίγη χλωμὴ πούδρα. Ἐπρεπε νὰ μὲ βλέπῃς μέσα εἰς τὸ ἐκ bleu ciel surah φόρεμά μου. Θὰ σοῦ ἐφαίνόμην θεότης φανταστικὴ ἢ νεράϊδα τῆς Προποντίδος, ὅπως ὁ κύριος « χρυσαυχεῖον » μὲ ὠνόμασε. Τὰ μαλλιά μου ἐχρυσίζον πολὺ, ἀλλὰ διὰ νὰ χρυσίζον περισσότερον, ἐσκόρπισα πολλὰ χρυσὴ πούδρα ἐπάνω των. Τὰ ἄνθη μου, ἦσαν δροσερά, ὥραϊα καὶ ἡ καμέλια μου μεγαλοπρεπής, ὅπως ἡ δέσποινα των. Μέσα ἀπὸ τὰ μετὰξίνα γάζα ἐπεφαίνετο ἕνα τρίγωνον τοῦ στήθους μου, διὰ τὴν μαρμάρινον τοῦ ὁποίου λευκότητα, ἐξώδευσεν ὅλο τὸ κουτάκι τῆς πούδρας.

Μέσα εἰς τὴν σάλα τοῦ χοροῦ ἦσαν πολλὰ ὥραϊα, μὲ ὅλοι ἔχασαν ἀπὸ λιγάνι, διότι ἄλλαι ἐκουράστησαν, ἄλλων αἱ ἐνδυμασίαι ἐξάρωσαν καὶ διότι τέλος πάντων τὰ βλέμματα συνείθισαν νὰ τὰς βλέπουν ἐπὶ τόσας ὥρας νὰ γυρίζουν εἰς τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου τὴν ἀγκάλην.

Διέκρινα τὴν ἀνίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ « χρυσαυχεῖου » μου, ἀλλ' ἄμα μὲ ἀνεγνώρισεν ὑπὸ τὴν νέαν καὶ μεγαλοπρεπεῖα αὐτὴν μεταμύρφωσίν μου, τόσῳ ὥραϊαν, τόσῳ θριαμβευτικὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπήστραψαν καὶ ἐκαρφώθησαν ἐπάνω μου μὲ ἀνυπόκριτον ἐνθουσιασμόν.

Ἐγὼ καθὼς βέβαια θὰ τὸ ὑποθέτης, προσποιήθηκα πῶς δὲν τὸν εἶδα.

Ἦλθον οἱ καλλίτεροι νέοι, νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸν κατὰλογον τῶν συγχωρευτῶν μου, ἀλλ' ὅλοι εὗρον τὴν αὐτὴν τύχην.

Τόσῳ ὁ κύριος « χρυσαυχεῖον » ἔμεινε μαγευμένος νὰ μὲ βλέπῃ χορεύουσαν τὸ πρῶτον μου βάλς, μὲ τὸν εὐτυχὴ ἐξαδέλφον, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ χορεύσῃ καὶ ἐκεῖνος, ὅτε πρὸς μεγάλην του δυσἀρέσκειαν, ὁ κ. Γ. ἔχων ἀδελφὴν γιὰ ξεπούλημα καὶ νομίσας ὅτι τὸ « χρυσαυχεῖον » ὥς ξένος συστήλεται νὰ ζητήσῃ συγχορεύτριαν, τοῦ προσέφερε τὴν ἀδελφὴν του, ἡ ὁποία εἶχε μιὰ ὥραϊα ἐλγὴ στὸ λαϊκὸ της, ἡ ὁποία ἐψιθυρίζετο πῶς ἦτο τεχνητή.

Ἐγὼ ἔκαμα ἕνα περίπατον καὶ ἐζήτησα ἕνα παγωτό.

Τριγύρω μου ἐσχηματίσθη εὐρύτατος κύκλος καὶ ἤρχισε μιὰ συνδιάλεξις, τῆς ὁποίας τὸ καιόμενον λιθωνωτόν, ἀπευθύνετο πρὸς ἐμέ.

Ἦλθε καὶ τὸ « χρυσαυχεῖον » μὲ τὴν τάμα του καὶ ἐχαιρέτισε μελαγχολικῶς.

Ὅταν μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἡ μουσικὴ ἤρχισε τὸ προανάρχουσιν, ὁ λέων αὐτὸς ὁ ἀσυγκίνητος, ἦλθε δειλὸς καὶ συνεσταλμένος, νὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχασίν μου.

Θέλεις περισσότερα ; εἰς ἐκεῖνον τὸν εὐτυχισμένον τετράχορον, εἶπαμε τόσα πολλὰ ὥστε.... δὲν μᾶς ἔμενεν ἄλλο ἀπὸ τὸν παπᾶ καὶ τὰ στεφάνια.

Δὲν ἦτο ὅμως ἀχρυσωρυχεῖον» ὁ Νικόλαος, ἦτο δηλ. ἀληθινὸν χρυσωρυχεῖον ἀρετῶν καὶ καλῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ πλούσιος δὲν ἦτο.

Εἶμαι ὅμως εὐτυχὴς μὲ τὸν Νίκο μου, μ' ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπῶ καὶ εἴμεθα ἓνα ἀπὸ τὰ ἴδια εὐτυχισμένα ἀνδρόγυνα.

Τώρα, αὐτὰ σοῦ τὰ ἔγραψα διὰ νὰ προσπαθήσῃς νὰ ὠφεληθῇς, ἀπὸ τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν των, ἃν ὅμως σοῦ φανοῦν, μέσα ἀνέρα-καὶ ταπεινωτικά, πταίεις σύ.

Νομίζεις ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες δὲν παίζουν τέτοια παιγνίδια ; *Α... αὐτοί, ἅμα κρυφοδιαλέξουν καμμίαν κυρίαν ἀχρυσωρυχεῖον» ἀμέσως μὲ σπάνιον διὰ τὸ φύλλον των τέχνην, παίζουν τεμάχια κωμωδιῶν καὶ δραμάτων, μὲ τόσην τελειότητα, τόσα ἀνέκδοτα διηγοῦνται μονομαχιῶν καὶ ἐρωτικῶν θριάμβων, ὥστε πολλάκις κατακτῶσιν, μὲ τοιοῦτους ἀκροβολισμούς τὸ πολιορκούμενον ἐπιτελεῖον· ἂν δὲ τὸ φυλάττουν Κέρβεροι δηλ. γονεῖς καὶ λοιποὶ, καταφεύγουν εἰς μέσα βίαια καὶ ἀληθῶς ἀνέρα—ἐκ τῶν ὁποίων ἔν εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς γνωστόν: ἡ ἀπαγωγή.

Ὡστε βλέπεις, ὅτι μακάριοι οἱ ἀπατῶντες ! ἄφισε τὰς γεροντικὰς ιδέας σου καὶ ἄς σὲ παρασύρῃ ἐν φαῖδρὸν ρεῦμα, τὸ ὅποῖον παρασύρει τόσους καὶ τόσους... Λοιπὸν...

Χά, χά, χά, χά, χά, χά.

Φαντάσου ἢ προσπάθησον νὰ φαντασθῇς, τίνος εἰρωνικὸν προσωπικὴ ἀνεκάλυψα πίσω ἀπὸ τὸν ὄμο μου, νὰ διαβάξῃ αὐτὰς τὰς ἐμπιστευτικὰς γραμμὰς... Ὁ Νίκος διάβασε ὅλα τὰ κατορθώματα τῆς Λιλῆς του, ἐκεῖνος τώρα ἐννοεῖ νὰ βάλῃ ὑποσημειώσεις καὶ νὰ προσθέσῃ θαυμαστικά, διαμφισθετοῦντα τὴν αὐθεντικότητα τῆς διηγῆσεώς μου. Διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ ἐφίλησα τρεῖς φοραὶς τὰ ματάκια του, καὶ τὸν ἔβαλα νὰ υπογράψῃ αὐτὸ τὸ γράμμα, διὰ νὰ μὴ ὑπάρξῃ κανεὶς, ὁ ὅποιος νὰ εἴπῃ ὅτι ἐμεγάλωσα τὴν τέχνην μου. Εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Νίκος μου τὴν τέχνην μου τὴν ὠνόμασε καλλιτεχνίαν, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν γραμμῶν αὐτῶν κ' ἐγὼ τὸν ἐτιμώρησα μὲ ἓνα νέον φίλημα.

Σὲ γλυκοφιλῶ ὅχι σὲ γλυκοφιλοῦμεν (ἔτση τὸ θέλει ὁ κύριος Νίκος).

Ἡ Εὐαλλία σου.

ὁ,τι πιστὸν

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ

« ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΕΠΕΧΩΝ »

Παρά τισιν ἀρχιερατικαῖς ὑπογραφαῖς συγγιλιωδῶν γραμμῶν ἐκδεδομένων κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἀπαντᾷ ἡ παράδοξος προσθήκη «Καὶ τὸν τόπον ἐπέχων» οὕτως ἐν ἐπιστολῇ τοῦ Πατριάρχου Ἰωάσαφ ἢ βέλτιον εἰπεῖν ἐν συνοδικῷ γράμματι ἀπολυθέντι τῇ 1561 εἰς Ἰωάννην Δουκά τῆς Μοσχολίας καὶ μητροπολίτης Εὐρίπου ὑπογράφει «ὁ ταπεινὸς μητροπολίτης Εὐρίπου Ἰωάσαφ καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Κυζίκου» (Βυζαντινορωσικὰ Ἀνάλεκτα). Ἐν γράμματι ἀπολυθέντι